

POSTANOWIENIE

28 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 28 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.

przeciwko A.J.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej A.J.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 31 marca 2025 r., I AGa 1/23,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 3 listopada 2022 r. Sąd Okręgowy w Łodzi po rozpoznaniu sprawy z powództwa P. spółki akcyjnej w W. przeciwko A.J. uchylił w części nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w Sądzie Okręgowym w Warszawie dnia 14 maja 2021 r., sygn. akt XXVI GNc 613/21: a) w zakresie kwoty 593.138,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty i w tej części oddalił powództwo, b) w zakresie rozstrzygnięcia o zwrocie kosztów procesu (pkt 1); utrzymał w mocy nakaz zapłaty w pozostałej części (pkt 2) i orzekł o kosztach postępowania (pkt 3).

Wyrokiem z 31 marca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił pkt 1 i 3 wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 3 listopada 2022 r. i w tym zakresie przekazał temu Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania, pozostawiając mu

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego w orzeczeniu kończącym postępowanie w pierwszej instancji (pkt 1); z urzędu sprostował niedokładność pkt 2 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że nadał mu treść: „2) utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym 14 maja 2021 roku przez Sąd Okręgowy w Warszawie pod sygnaturą akt XXVI GNc 613/21, w części obejmującej kwotę 10 372,29 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 13 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty” (pkt 2).

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego co do punktu 1. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na istotne zagadnienie prawne polegające na „wykładni art. 386 § 4 k.p.c. w kontekście przesłanek nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji w postępowaniu opartym na wekslu in blanco oraz zakresie sądowej kontroli stosunku podstawowego, gdy roszczenie oparte jest wyłącznie na wekslu”.

W odpowiedzi powód wniósł o „nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania” i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. zaskarżeniu skargą kasacyjną podlegają tylko te prawomocne wyroki sądu drugiej instancji i postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania, które kończą postępowanie w sprawie. Atrybutu tego nie posiada wyrok kasatoryjny, którym sąd drugiej instancji uchyla zaskarżone apelacją orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji (art. 386 § 2 i 4 k.p.c.). Wyrok taki nie kończy bowiem postępowania w sprawie; wręcz przeciwnie, rodzi konieczność kontynuacji postępowania i ponownego rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 grudnia 1999 r., II CN 555/98).

Wyrok kasatoryjny sądu drugiej instancji może natomiast podlegać zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego, które wnoszone jest na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. O trafności wyboru środka prawnego i jego procesowej

kwalifikacji decydują nadane mu cechy konstrukcyjne oraz jego osnowa, a nie oznaczenie rodzaju pisma. W związku z tym, jeżeli podejmowana czynność procesowa czyni zadość wszystkim przewidzianym dla niej przez ustawę cechom konstrukcyjnym, to nie zachodzą przeszkody do nadania jej właściwego biegu z tego tylko powodu, że pismo będące nośnikiem tej czynności zostało opatrzone innym tytułem lub nazwą (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 8 listopada 2019 r., III CZP 22/19). W okolicznościach sprawy nie można jednak przyjąć, że rzeczywistą intencją pozwanego było wniesienie zażalenia, a nie skargi kasacyjnej. Po pierwsze, skarżący zastępowany przez zawodowego pełnomocnika zawarł w treści środka zaskarżenia wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem. Po drugie, pismo zostało wniesione w dwumiesięcznym terminie przewidzianym dla skargi kasacyjnej (k. 251 i 279), a nie w terminie tygodniowym przewidzianym dla zażalenia (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394 § 2 k.p.c.).

Należy zarazem podkreślić, że działania zawodowego pełnomocnika nie może usprawiedliwiać błędne pouczenie o przysługującym środku zaskarżenia (k. 251). W uchwale połączonych Izb – Izby Cywilnej, Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 22 listopada 2011 r., III CZP 38/11, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że niepouczenie albo błędne pouczenie (nawet) strony działającej bez zawodowego pełnomocnika o dopuszczalności, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia nie ma wpływu na dobór i rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia tego środka.

W konsekwencji skarga kasacyjna, w której zaskarżono punkt 1 wyroku Sądu Apelacyjnego – uchylający punkty 1 i 3 wyroku Sądu Okręgowego i przekazujący w tym zakresie sprawę do ponownego rozpoznania – podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

A.G.

[r.g.]

